

Ben Babamdan Öğrendim!

Sevgili babamın ve ailemin yanından ilk defa 14 yaşında sağlık meslek lisesine yatılı okumaya gittiğimde ayrılmıştım. Yatılı okuduğum için sınırlı tatil günlerinde ve çalışmakla geçirdiğim yaz aylarında kısa süreli görüşmelerimiz oluyordu. Zaten mezun olup 18 yaşına girince de sevdiceğimle evlenip gurbet ellere memur olarak çalışmaya gittim. Ondan sonra babamla olan görüşmelerimiz hep belirli sürelerle sınırlı ziyaretler şeklinde gelişti.

Kardeşlerimiz arasında babama en çok benim benzediğimi söylerler. Hatta halalarımın her görüştüğümde bana sarılarak canım abicim diye bir başka severler. Fiziksel benzerliğimin farkındaydım ama tavırlarımızın ve düşüncelerimizin de çok benzediğini, pek çok şeyi ondan öğrenerek içselleştirdiğimi sonradan daha iyi anladım.

Babamın emekli olmadan önce yıllarca çalıştığı son işi, bir kuruyemiş fabrikasında gece bekçiliği idi. O yüzden ben evdeyken bile görüşmelerimiz sınırlı oluyordu. Geceleri yoktu. Gündüzleri sabah ve akşam gidip gelirken görüşüyorduk. Bir de öğlen namazı sıralarında. Evdeki vaktinin çoğunu arkadaki küçük odamızda uyuyarak geçiriyordu. Çünkü akşamdan sabaha kadar nöbeti vardı. O sırt üstü uyurken yanına gelir, dudaklarını her defasında hafif şişirip küçük bir balon gibi pıtlatarak ritimle nefes alıp vermesini sevgiyle izlerdim. Nefes alış verişleri ve dudaklarındaki pıtlama sesleri bana huzur verirdi. Babam bayram günleri dahil sürekli çalışıyordu. Çalıştığı o yıllar içinde evde kaldığı gecelerin sayısı 5-10 günü geçmemiştir. Neden hiç tatil yapamadığını sorardık biz de. En sonunda neden olduğunu kendisi açıkladı. Bir gün bu durumu konuşmak üzere patronunun yanına gitmiş ve “-Patron ben neden her gece nöbete geliyorum? Hiç tatil yapamıyorum, ailemden uzak kalıyor ve yıpranıyorum. Başka bekçiler de var olduğu halde neden bana bunu yapıyorsunuz?” diye sormuş. Patronu da “-Bana bak Bekçi Efendi. Bilir misin insanın malı namusudur. Sen namusunu güvenmediğin birilerine teslim eder misin? Bütün

mallarımı ve fabrikamı sana güvendiğim için emanet ediyorum. Senden başkası nöbet tutunca huzurla yatamıyorum.” Cevabını duyunca, babam sen de haklısın diyerek bu şartlarda çalışmaya devam etmiş. Onun bu güvenilirliği ve işyerine olan sadakatine karşılık, merhum ve muhterem patronu emeklilik hediyesi olarak Hacca göndermişti. İşimi sevmeyi ve işyerime bağlılığı, ben babamdan öğrendim!

Babam genç yaşlarında medrese eğitimi alıyormuş. İslam ilimlerinde ilerlemek istiyormuş. Evlenip askerliğini de yaptıktan sonra bile bu hedefinden vazgeçmemiş. Oysa dedem köyde işlerinin başına geçmesini, hayvanlar ve topraklarıyla ilgilenmesini istediği için anlaşmazlık yaşamışlar. Sonunda öfkesine yenik düşen dedem babamı, annemi ve henüz 2 yaşlarında olan ablamı bir kış vakti köylerinden kovmuş. Üstelik kendi eşyalarının önemli bir kısmını da vermeden adeta çulsuz çaputsuz yollamış. İmkanlar ölçüsünde sürekli ilim tahsil etmeyi, inandığı değerler uğruna bedel ödemeyi, ben babamdan öğrendim!

Köyünden sürülen babam çalışmak ve barınmak için Tatvan’a gitmiş. Bir akrabamızın yanında tek odalı viraneye dönmüş bir kulübede ailesiyle yaşamaya mecbur kalmış. Yanına sığındığı akrabalara yük olmamak ve ailesini geçindirmek için bir lokantada çalışmaya başlamış. Tatvan’ın kış mevsiminde dondurucu soğuklarında yürüyerek uzakta kalan işe gidip gelirken ağır bir zatürreye yakalanıp adeta ölüm döşeğinde günlerce yatmış. Hatta köyümüze ölüm haberi bile gitmiş. 50 yıldan fazla süredir çektiği astım ve KOAH hastalıklarının temeli o kış kıyamet zamanlarında atılmış. Başkasına muhtaç olmamak ve ailesinin helalinden geçimini sağlamak için her işte çalışabilecek kararlılığı, ben babamdan öğrendim!

Babam mümkün olduğu kadar kavga ve çatışmalardan kaçınırdı. Ama haklarını kanuni yollardan aramaktan da geri durmazdı. Kavga etmek yerine konuşmayı ve haklar konusunda helalleşmeyi tercih ederdi. Şirretlik yapmadan hakkımı aramayı, bağırmadan konuşmayı, saygılı ama sorgulayan olmayı, ben babamdan öğrendim!

Kur’an-ı Kerimi okumayı hiç bırakmadı. Her gün düzenli okumaya ve hatim indirmeye devam etti. Hastalıklarının en şiddetli dönemlerinde bile namazını terk etmedi. Bizleri de uyardı ve namazın önemini sürekli hatırlattı. Vakti gelen namazını hemen eda edemezse huzurla oturamadı. Namaza devam etmeyi ve ibadet etmeyince rahatsız olmayı, ben babamdan öğrendim!

Kendimi bildim bileli babam hep hastaydı. Astım ilaçları, kısa mesafeli yürümelerde bile molalar vererek gidip gelmesi hayatımızın normaliydi. Son bir kaç yıldır sürekli yoğun bakıma düşecek kadar hastalıklar yaşasa da babamın ağzından bir kez bile isyan ve bıkkınlık ifadesi duymadım. Tam tersine bunca yıldır hastalığına rağmen yaşamaya devam ettiği için, çoluk çocuklarının mürüvvetlerini gördüğü için, annemle birlikte hacca gidip geldiği için, kısaca her şey için içtenlikle şükretmeye devam etti. Nasip olana razı olmayı, verilen nimetlere şükretmeyi, bela ve musibetlere karşı sabretmeyi, ben babamdan öğrendim!

Babamdan öğrendiğim başka çok şey var şüphesiz. Yazdıklarım bir çırpıda aklıma gelenlerdi. Bu sıralar yoğun bakımda tedavi gören sevgili babamın ve hastalık yaşayan tüm babalarımızın, hayırlı şifalara kavuşması, ahirete intikal eden mü’min babalarımızın cennet mekan olmalarını Rabbül Alemin olan Allah’ımızdan niyaz ederim.

Amin...